

DOKUMENTY UKAZUJĄCE DROGĘ ROZWOJU NASZEGO CHARYZMATU

SPIS TREŚCI

1. Ustawy Zasadnicze Sodalicji z roku 1910	1
2. Zasady Ogólne Światowej Federacji Wspólnot Życia Chrześcijańskiego Uchwalone w 1967 roku oraz zatwierdzone ostatecznie przez Stolicę Apostolską w 1971 r.	13
3. Stolica Apostolska zatwierdza zmiany w naszym Ruchu.....	15
4. Zasady Ogólne Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego Uchwalone przez Zgromadzenie Ogólne 7 września 1990 r. Zatwierdzone przez Stolicę Apostolską 3 grudnia 1990 r.....	16

1. USTAWY ZASADNICZE SODALICJI Z ROKU 1910

WSTĘP

Deklaracja Generała Towarzystwa Jezusowego

Bullą *Omnipotentis Dei* z dnia 5 grudnia 1584 r. nadał Nam Grzegorz XIII papież władzę ustanawiania, a w miarę potrzeby i okoliczności czasu zmieniania, przerabiania poprawiania ustaw sodalicyj mariańskich. Na mocy tej władzy, którą następnie papieże: Sykstus V, Klemens VIII, Grzegorz XV, Benedykt XIV, Klemens XIII, Leon XII i Leon XIII zatwierdzili i rozszerzyli - ustanawiamy i po dokładnym ich przejrzaniu potwierdzamy na nowo następujące ustawy sodalicyjne, przez poprzednika Naszego, O. Martina, w r. 1905 sankcjonowane, a wyjęte z reguł, które wydali poprzednicy Nasi, O. Aquaviva w r. 1587 i O. Beckx w r. 1852. Postanawiamy więc i orzekamy niniejszym, że niżej podane reguły sodalicyjne, do nowych rozporządzeń Stolicy świętej i potrzeb obecnej chwili zastosowane, są odtąd zasadniczymi dla wszystkich sodalicyj istniejących przy domach i kościołach Towarzystwa Jezusowego, co wszakże nie wyklucza statutów szczegółowych, które dla poszczególnych stanów lub krajów Generał Towarzystwa dotąd zatwierdził lub na przyszłości zatwierdzi.

W dowód czego kazaliśmy dekret niniejszy, własną ręką Naszą podpisany, pieczęcią Towarzystwa Jezusowego opatrzyć.

W Rzymie, w święto Niepokalanego Poczęcia Matki Bożej, dnia 8 grudnia 1910 r.
Franciszek Ksawery Wernz

USTAWY

I. Cel i istota sodalicyj mariańskich.

1. Sodalicje mariańskie, staraniem zakonu Towarzystwa Jezusowego założone, a zatwierdzone przez Stolicę świętą, są to stowarzyszenia pobożne, które rozniecając w duszach członków swoich gorące nabożeństwo, cześć i dziecięcą ku Najśw. Pannie miłość za pomocą tego nabożeństwa i pod opieką tak dobrej Matki, wyrabiają sodalisów na wybitnych chrześcijan, stosownie do stanu swego szczerze szukających tak własnej doskonałości, jak zbawienia i udoskonalenia bliźnich, a dzielnie walczących w obronie Kościoła Chrystusowego przeciw wysiłkom jego wrogów.
2. Władza erygowania sodalicyj mariańskich przy domach i kościołach Towarzystwa Jezusowego, oraz agregowania ich do Rzymskiej *Prima Primaria*, a tym samym udzielania im odpustów i przywilejów, nadanych im przez Stolicę świętą, w myśl dyplomów papieskich przysługuje wyłącznie Generałowi lub Wikariuszowi generalnemu Towarzystwa Jezusowego.
3. Ponieważ Panna Najświętsza, jak sama nazwa sodalicyj mariańskich wskazuje, jest główną jej patronką, każda sodalicja powinna obrać sobie za pierwszy tytuł jakieś święto czy wezwanie Matki Bożej. Do tego głównego tytułu wszakże dodać można, drugi tytuł, imię innego świętego Patrona.

4. Jakkolwiek sodalicje mariańskie stoją otworem dla wiernych wszystkich stanów, organicznemu ich ustrojowi odpowiada i pełniejsze osiągnięcie ich celu bardzo ułatwia tworzenie osobnych sodalicji dla różnych, czy to wieków czy stanów i zawodów, jak np. dla chłopców, młodzieży, dojrzałych mężczyzn, uczniów, rękodzielników itp.

II. O ćwiczeniach pobożnych, wszystkim sodalicjom wspólnych.

5. Zebrania sodalicyjne powinny się odbywać przynajmniej raz na tydzień, o ile możliwości w każdą niedzielę i w każde uroczyste święto. Do szczegółowego statutu lub zwyczajowego prawa należy bliżej określić ich dni i godziny. Raz obranych zebrań bez szczególnego powodu opuszczać nie należy, nawet w miesiącach letnich, chyba że nieobecność sodalisów lub inna ważna przyczyna każe od tej reguły odstąpić.
6. Na treść zebrań składają się zazwyczaj następujące ćwiczenia pobożne:
Po Wezwaniu Ducha Świętego hymnem *Veni Creator*, gdy się zbiorą wszyscy sodalisi, czyta się głośno przez 10-15 minut odpowiednią książkę duchowną.
Następnie, jeśli rzecz jest w zwyczaju, ogłasza się z kalendarza sodalicyjnego święta i posty, oraz wszelkie uroczystości, bądź to ogólnokościelne, bądź sodalicyjne, które na najbliższy tydzień przypadają.
Zależnie od tego, czy nabożeństwo odbywa się rano czy wieczór, śpiewa się lub odmawia bądź to jutrznię, bądź nieszpory tzw. małego officium albo innych godzinek o Matce Najświętszej.
Następuje krótka nauka moderatora na temat, wchodzący w zakres duchowego wyrobienia sodalisów.
Na koniec, stosownie do zwyczaju każdej sodalicji, odmawia się litanię loretańską albo modlitwy do drugiego patrona albo inne jeszcze pacierze.
7. Oprócz wspomnianych zwyczajnych powinny sodalicje urządzać nadzwyczajne nabożeństwa, jako to: wspólne Komunie święte, rekolekcje czyli ćwiczenia duchowne św. Ignacego, uroczyste obchody świąt patronów sodalicji.
8. Wspólną Komunią świętą urządzać należy raz na miesiąc, czy to w dniu stale oznaczonym, czy w jakieś uroczyste święto Pana Jezusa lub Matki Bożej.

W dzień wspólnej Komunii odprawi się Msza święta, podczas której sodalisi przygotowują się do przyjęcia Ciała Pańskiego; po Mszy nastąpi dziękczynienie; dalej, jeśli taki zwyczaj istnieje, odczyta się wyżej wspomniany kalendarz; wreszcie odśpiewa się antyfonę *Salve Regina* lub też odmówi wspólnie inne niedługie modlitwy do Matki Bożej.

9. Rekolekcje odbywać się będą corocznie przez dni kilka i zakończą się wspólnym przystąpieniem do Stołu Pańskiego. Kiedy, przez jak długi czas i w jakim porządku ćwiczenia duchowne odprawiać się mają, to oznaczy stosownie do okoliczności moderator; najodpowiedniejszą wszakże porą będzie w ogóle czas wielkiego postu. Nie ulega wątpliwości, że największy pożytek przynoszą rekolekcje zamknięte, które się odprawia w zupełnym odcięciu od świata i stosunków z przyjaciółmi. Gdyby jednak ten rodzaj ćwiczeń duchownych był dla sodalicji niemożliwy, i gdyby nawet nie mogły dni kilku wyłącznie poświęcić na skupienie ducha, wypada, aby rekolekcje trwały przez dni

sześć i to w taki sposób, by sodalisi, zbierając się codziennie dwa razy, przynajmniej kilka godzin porannych i wieczornych przepędzili na słuchaniu Mszy św. i nauk moderatora, na rozmyślaniu, duchownym czytaniu i odmawianiu różańca.

10. Doroczne święta patronalne sodalicji należy obchodzić z pewną pobożną uroczystością. Przed tytularnym świętem Matki Bożej na większą cześć i chwałę Niebieskiej Patronki wypadałoby odprawić nowennę albo uroczyste trzydniowe nabożeństwo. - Istnieje też podobny zwyczaj, że sodalicje, zwłaszcza te, których drugim patronem jest św. Alojzy, na uczczenie anielskiego młodzieniaszka odprawiają tzw. nabożeństwo sześćniedzielne.
11. Wspomniane uroczystości i inne publiczne występy obchodzić wypada z pewną okazałością, zastosowaną wszakże do stanu i materialnych zasobów sodalicji. Wystrzegać się jednak należy próżnej wystawności, która nie tylko celowi sodalicji nie odpowiada, ale zwykła pociągać za sobą nie mały duchowy uszczerbek.

III. O sekcjach i akademiach.

12. Ponieważ sodalicje mariańskie nie tylko zmierzają do udoskonalenia własnych swych członków, ale zbawiennym swym wpływem pragną objąć i na dobrą drogę skierować jak największą liczbę dusz bliźnich: sodalisi powinni ćwiczyć się, nie tylko w pobożności, ale i w różnych dziełach miłości bliźniego. Do tych dzieł należą przede wszystkim te, które w dawnych sodalicjach szczególnie były praktykowane, mianowicie: nauczanie katechizmu oraz odwiedzanie chorych i więźniów; ale niemniej polecenia godne są inne przeróżne prace, których potrzebę, w rozmaitych miejscach rozmaity, warunki obecnych czasów już wytworzyły albo na przyszłość wytworzą.
13. Jeżeli stan i liczba sodalisów na to pozwoli, wypada, by dla dobrego prowadzenia wspomnianych dzieł zawiązały się w sodalicji odrębne sekcje, własną opatrzone organizacją i własnym związkowym życiem, podległe jednak najwyższej władzy, która całą sodalicją rządzi.
14. Duchowi i tradycji pierwotnych sodalicji również bardzo odpowiada, by w sodalicjach, zwłaszcza młodzieży, istniały tzw. akademie, tj. stowarzyszenia o celach bardziej naukowych, których członkowie pod kierunkiem fachowych ludzi ćwiczyliby się w pracach naukowych, literackich, artystycznych, społecznych itd., by w ten sposób nie tylko we własnym zawodzie postąpić, ale wyrabiać sobie zdrowy sąd o rzeczach, związanych z wiarą i moralnością katolicką.

IV. O zarządzie sodalicji mariańskich.

15. W myśl bulli Grzegorza XIII *Omnipotentis Dei* i innych następnych dyplomów papieskich, potwierdzających i rozszerzających wspomnianą bullę, najwyższy zarząd wszystkich sodalicji przy domach i kościołach Towarzystwa Jezusowego istniejących, należy do W. O. Generała lub Wikariusza generalnego tegoż Towarzystwa. Na mocy tej władzy przysługuje O. Generałowi prawo stanowienia i wydawania ustaw, przepisów i rozporządzeń dla sodalicji mariańskich, jako też prawo wglądania w statuty, które

ktokolwiek inny z jego polecenia ułoży, prawo wreszcie zatwierdzania, zmieniania, poprawiania albo i całkowitego przerabiania tych statutów, jak to uzna za lepsze.

16. Pełna władza zupełnego kierownictwa i zarządu sodalicją tak w duchownych, jak, i materialnych rzeczach, w myśl *breve* Benedykta XIV *Laudabile Romanorum Pontificum*, spoczywa bezpośrednio w ręku poszczególnych moderatorów, których dla domów i kościołów Towarzystwa Jezusowego Generał tegoż Towarzystwa ustanawia. Mają więc prawo moderatorzy, w obrębie wszelako niniejszych ustaw zasadniczych, przepisywać dla swych sodalicji szczegółowy statut i wydawać wszelkie rozporządzenia, które za odpowiednie uznają; mają prawo statut ten i inne szczegółowe przepisy zmieniać lub całkowicie przerabiać, nie potrzebując do tego w żadnym wypadku ani pytać o zdanie samych sodalisów ani zezwolenia ich uzyskiwać.
17. Władzę mianowania moderatorów osobnym rozporządzeniem udzielił W. O. Generał Towarzystwa przełożonym prowincyj i misyj zakonnych. Przełożeni pojedynczych domów mają nad sodalicjami tę samą władzę, co moderatorzy w tych domach i kościołach ustanowieni, mogą nadto w miejsce zwyczajnego moderatora wyznaczyć innego kapłana, któryby przez jakiś czas funkcje jego wypełniał.
18. Dla pomocy moderatora w zarządzie i kierownictwie sodalicją istnieje wśród sodalisów wydział, złożony zazwyczaj z prefekta, dwóch asystentów, sekretarza, instruktora kandydatów, skarbnika i sześciu lub więcej konsultorów. Z tych tzw. wyższych urzędników składa się rada czyli konsulta zarządu sodalicji. W miarę potrzeby może moderator bądź to nowe urzędy ustanawiać, bądź wspomnianym dodawać substytutów czyli zastępców i tak mianowanych, jako wyższych urzędników w poczet konsulty zaliczyć.
19. Urzędnicy pomniejsi, jak: zakrystianie, zelatorzy czyli kontrolerzy, bibliotekarze, lektorzy itd., mają funkcję czysto wykonawczą, lubo niemałego w swoim zakresie znaczenia. O większej lub mniejszej liczbie tych urzędów rozstrzyga potrzeba każdej sodalicji.
20. Mianowanie niższych urzędników należy w zupełności do moderatora. Członków wydziału czyli konsulty wybierają większością głosów sami sodalisi według terna, które dla każdego urzędu z osobna moderator ustanawia. Jeżeli gdzie przyjętą się zwyczaj, że nawet wyższych urzędników sam moderator wyznacza, można tego zwyczaju trzymać się i nadal; jednakże z ważnych przyczyn nie wypada, by tę praktykę wprowadzano tam, gdzie jeszcze nie była w użyciu. Jak przeprowadzić wybór urzędników w sodalicjach, które zawiązują się po raz pierwszy, zależy od tego, co w danych okolicznościach wyjdzie na pożytek sodalicji. I w ogóle o tym lub innym sposobie obierania tak niższych jak i wyższych urzędników, rozstrzyga wedle uznania moderatora dobro sodalicji, stosownie do rozmaitych warunków jej bytu.
21. Jest zwyczaj, że wybory nowych urzędników przeprowadza się corocznie, w terminie przez statut szczegółowy bliżej określonym. Jeśli jakiś urząd zawakuje przed terminem nowych wyborów, wyboru dokonać należy sposobem wyżej opisanym.

22. Tak wyżsi jak niżsi urzędnicy takie mają prawa i tyle posiadają władzy, ile im moderator udzieli. Jego też zwierzchności ulegać winni tak wszyscy razem, jak i każdy z osobna we wszystkich funkcjach urzędów swoich.

V. O przyjmowaniu i wykluczaniu członków sodalicii.

23. Ktokolwiek, pragnie wstąpić do sodalicii, z prośbą o przyjęcie powinien zwrócić się do moderatora, któremu władza przyjmowania członków wyłącznie przysługuje. W prośbie tej, o ile możliwości, wypada użyć pośrednictwa kogoś z sodalicii, któryby mógł kandydata polecić. Prócz nienagannych obyczajów i mocnego przedsięwzięcia wiernego zachowania reguł, powinien kandydat posiadać te warunki wieku, stanu, zawodu itd., których dana sodalicja od swych członków wymaga.

24. Przed ostatecznym przyjęciem przechodzi każdy kandydat przynajmniej przez dwa miesiące czas próby, podczas którego obowiązany jest do spełniania wszystkich obowiązków, jakie sodalicja na członków swoich nakłada. Kto poprzednio należał już do innej sodalicii, może natychmiast zostać przyjętym, jeżeli posiada świadectwo przez dawnego moderatora własnoręcznie podpisane, że dobrych był obyczajów i pilnie uczestniczył w zebraniach sodalicyjnych. Jeżeli jednak między opuszczeniem dawnej sodalicii, a wstąpieniem do nowej czas jakiś upłynął, należy zastosować do wstępującego wspomnianą próbę, krótszą lub dłuższą, wedle uznania moderatora.

25. Uroczyste przyjęcie nowych członków odbywać się powinno dwa razy do roku lub częściej, czy to w święta patronalne, czy w inne główne święta Matki Bożej.

26. Gdy zbliża się czas uroczystego przyjęcia; moderator przedkłada konsulcie nazwiska tych, którzy zdaniem jego na przyjęcie zasługują i prosi konsultorów, by szczerze oświadczyli, co o kandydatach myślą i przedłożyli racje, któreby ewentualnie przeciw przyjęciu przemawiały. Zasięgnąwszy w ten sposób zdania konsultorów, moderator wedle własnego uznania rozstrzygnie, kogo przyjąć, kogo przez dłuższy czas doświadczać, kogo wreszcie usunąć z sodalicii należy.

27. Uroczyste przyjęcie dokonywać się winno wobec całej sodalicii; podczas samej ceremonii asystować będą moderatorowi prefekt, sekretarz i instruktor.

Kandydaci, wywołani przez sekretarza, podejść do stopni ołtarza i tutaj klęcząc odmówią jedną z następujących formuł poświęcenia się na służbę Najświętszej Panny.

Akt poświęcenia św. Jana Berchmansa

Święta Maryjo, Bogarodzico Dziewico, ja N.N., obieram Cię dzisiaj za Panią, Patronkę i Orędowniczkę moją, mocno postanawiając i podejmując, że nigdy Cię nie opuszczę i nigdy nic przeciw Tobie nie powiem, nie uczynię i nie pozwolę, by inni cokolwiek czynili, co by czci Twojej uwłaczało. Błagam Cię więc, przyjmij mnie za wiecznego sługę Swego, bądź przy mnie wszystkich sprawach moich i nie opuszczaj mnie w godzinę śmierci mojej. Amen.

Akt poświęcenia św. Franciszka Salezego

Przenajświętsza Panno i Bogarodzico Maryjo, ja choć niegodzien być sługą Twoim, wzruszony jednak przedziwną dobrocią Twoją i wiedziony pragnieniem służenia Tobie, obieram Cię dzisiaj w obecności mego Anioła Stróża i całego Dworu niebieskiego, za Panią, Orędowniczkę i Matkę i mocno postanawiam nadal być zawsze sługą Twoim i starać się wedle możliwości, aby Tobie wszyscy wiernie służyli. Proszę Cię więc i błagam, Najlepsza Matko, przez Krew Jezusa Chrystusa, za mnie przelaną, abyś mnie w liczbę synów Swoich i za wiecznego poddanego przyjąć raczyła. Wspomagaj mnie w każdej sprawie mojej i wyjednaj łaskę, abym w postępowaniu moim nigdy myślą, słowem i uczynkiem Twoich i Syna Twego oczu nie obraził. Pamiętaj o mnie i nie opuszczaj mnie w godzinę śmierci. Amen.

Następnie moderator lub inny kapłan, przez niego wydelegowany, nakłada nowym członkom medal sodalicyjny, wymawiając przy tym zwyczajną formułę, a wreszcie następującymi słowami dokonywa aktu przyjęcia:

Formuła przyjęcia:

Na mocy władzy prawowicie mi udzielonej, przyjmuję was do sodalicyj Najświętszej Panny pod wezwaniem i i dopuszczam was do uczestnictwa wszystkich odpustów, rzymskiej sodalicyj „Prima primaria“ i naszej nadanych. Niech więc nazwiska wasze teraz w księgę sodalicyjną wpisane na ziemi, na wieki zapisane zostaną i w niebie.

Dokument przyjęcia brzmi jak następuje:

Formuła Dyplomu Przyjęcia:

Niniejszym pismem naszym dajemy świadectwo, że ukochany nasz brat w Chrystusie dnia roku przyjęty został na członka sodalicyj (stan i zawód członków) pod wezwaniem i w przy kościele kanonicznie erygowanej i przez to nabył prawa do wszystkich łask, przywilejów i odpustów, sodalisom przysługujących, oraz do modlitw i ofiar, którymi sodalicyja nasza zwykła członkom swoim dopomagać po zgonie. W, we wspomnianej sodalicyj Najświętszej Maryi Panny, pod dniem i rokiem wyrażonym powyżej.

Moderator

Prefekt

Sekretarz

Imiona i nazwiska nowych sodalisów należy zawsze wciągać do księgi wpisowej sodalicyj.

28. Moderator sodalicyj może w pojedynczych wypadkach dyspensować od formalności, dla uroczystego przyjęcia przepisanych. Ściśle bowiem rzecz biorąc, do ważności przyjęcia wystarcza, by ten co ma władzę przyjmowania i ten który ma być przyjęty jakimkolwiek znakiem zewnętrznym dali wyraz wewnętrznemu aktowi swej woli.
29. Do sodalicyj związanej dla osób pewnego stanu i zawodu, tylko tacy przyjęci być mogą, którzy do tego stanu i zawodu należą, chyba że moderator dla słusznych przyczyn inaczej osądzi.

30. Sodalisi, raz prawowicie przyjęci, pozostają członkami sodalicyj na zawsze, chyba, że dobrowolnie ją opuszczą albo jako niegodni wykluczeni zostaną.
31. Wykluczeniu ulega każdy sodalis czy kandydat, który dopuści się znaczniejszego przewinienia, bądź to przeciw obowiązkom dobrego chrześcijanina, bądź przeciw regułom sodalicyjnym. O wykluczeniu decyduje moderator, który jednak w trudniejszych przypadkach zdania konsulty zasięgnąć powinien.

VI. O obowiązkach wszystkim sodalisom wspólnych.

32. Lubo ustawy sodalicyjne, jako takie, nie obowiązują pod grzechem ani śmiertelnym ani powszednim, a jeśli coś przepisują, co bez tego już jest objęte Bożym lub kościelnym prawem, nie dodają żadnego nowego zobowiązania — wypada jednakże, by sodalisi, skoro w dzień wstąpienia do sodalicyj dobrowolnie poddali się tym ustawom, mieli je w wielkim poważaniu i starali się jak najwierniej je zachować, jako środki do osiągnięcia celu sodalicyj konieczne i bardzo odpowiednie.
33. Dobry sodalis musi być przede wszystkim wybitnym chrześcijaninem, a jako taki, powinien wierzenia swoje i życie stosować we wszystkim do tej nauki wiary i obyczajów, jaką Kościół katolicki podaje; powinien pochwalać, co on pochwała, a potępiać, co on potępia; powinien iść we wszystkim za zdaniem i poczuciem Kościoła i nie powinien się nigdy wstydić, czy w publicznym, czy w prywatnym życiu tak postępować, jak wiernemu, i posłusznemu synowi tak świętej Matki przystoi.
34. Niech sodalisi starają się jak najpilniej odprawiać te ćwiczenia pobożne, które są gorliwego życia nieodzowną podstawą. Codziennie rano, gdy ze snu powstaną, niech wzbudzą krótkie akty wiary, nadziei i miłości, niech podziękują Majestatowi Bożemu za otrzymane dobrodziejstwa i niech wszystkie sprawy swoje ofiarują Bogu z intencją pozyskania odpustów, jakich dnia tego dostąpić mogą, niech wreszcie wezwą pomocy Najświętszej Panny, odmawiając pobożnie Anioł Pański. Niech kwadrans co najmniej poświęcą na rozmyślanie i niech się starają, ile możliwości być codziennie na Mszy św. Niech odmawiają różaniec albo godzinki o Matce Najświętszej. Wieczorem, zanim udadzą się na spoczynek, niech pilnie robią rachunek sumienia, dodając akt serdecznej skruchy za grzechy przez całe życie, a zwłaszcza dnia tego popełnione.
35. Niech się strzegą usilnie przyjaźni i wszelkich stosunków, ściśle niekoniecznych, z osobami wątpliwej cnoty i podejrzanej sławy; niech się wstrzymują od czytania złych pism i uczęszczania na niewłaściwe widowiska; niech w ogóle unikają wszystkich sposobności, któreby własnym ich duszom szkodą, a bliźnim zgorszenie lub mniejsze zbudowanie przynieść mogły.
36. Każdy sodalis powinien, o ile możliwości, obrać sobie za stałego spowiednika pobożnego a uczonego i roztropnego kapłana. Temu spowiednikowi niech szczerze wyjawia cały stan sumienia swego i niech mu pozwala wyrabiać się i kierować sobą wszystkim, co do życia wewnętrznego należy.

37. Przed przyjęciem do sodalicyj odprawi kandydat spowiedź generalną, chyba że spowiednik inaczej osądzi. Po przyjęciu zaś niech się nie zadowala tym wspólnym przystępowaniem do Stołu Pańskiego, które ustawy przepisują; ale niech do Sakramentów świętych, przystępuje tak często, jak często spowiednik mu doradzi.
38. Bardzo zbawienną też jest rada, jakiej wszystkim udziela Benedykt XIV papież, by raz lub dwa razy do roku odprawiali spowiedź generalną z całego czasu, który od ostatniej spowiedzi generalnej upłynął. Najsposobniejszą ku temu porą będą rekolekcje, albo koniec roku, albo dzień miesięcznego skupienia ducha.
39. Niech sodalisi rozumieją, że wezwanie, którym Stolica św. wszystkich wiernych do częstej i codziennej Komunii świętej zaprasza, w pierwszym rzędzie do nich się odnosi. Zaleca się więc gorąco wszystkim sodalisom, by do Stołu Pańskiego przystępowali nie tylko w te dni, w które na mocy sodalicyjnych przywilejów zyskać mogą odpust zupełny, ale by się starali, jak tego Chrystus i Kościół gorąco pragnie, wprowadzić w życie pobożny i zbawienny zwyczaj Komunii świętej częstszej, albo i codziennej.
40. Ponieważ Najświętsza Panna jest główną patronką sodalicyj, sodalisi powinni mieć do Niej szczególne i gorące nabożeństwo; powinni nadto naśladować przedziwne Jej cnoty; położyć w Niej ufność zupełną i zachęcać się wzajemnie do Jej miłości i do wiernej dziecięcej Jej Służby.
41. Niech wszyscy jak najusilniej się starają, by w oznaczonych czasach uczestniczyli w zwyczajnych i nadzwyczajnych, zebraniach sodalicyjnych. Lubo w różnych sodalicyjach są w używaniu różne sposoby zaznaczania obecności na zebraniu, najlepiej może prowadzi do celu praktyka oddawania w ręce urzędników, na to wyznaczonych, kartek z wypisanym własnym nazwiskiem. Kto w zebraniu udziału wziąć nie może, powinien jak najrychlej usprawiedliwić swą nieobecność przed moderatorem, do którego też należy sąd o słuszności poddanej przyczyny.
42. Ponieważ, jak wyżej wspomniano, duchowi sodalicyj wysoce odpowiada ustanawianie odrębnych sekcji, bądź to dla ćwiczenia się w pobożności, bądź dla dzieł gorliwości i miłości chrześcijańskiej, pożądaną jest rzeczą, by każdy sodalis przynajmniej w jednej sekcji czynny brał udział. Jeśli nic nie stoi na przeszkodzie, statut szczegółowy powinien ująć to życzenie w formę ścisłego obowiązku. Od tegoż statutu zależy, czy sodalisi, każdy wedle swego zawodu i rodzaju swych studiów, obowiązani będą do uczestniczenia w akademiach, o ile one w danej sodalicyj istnieją.
43. Niech wszyscy starają się, o ile możliwości nie tylko zbiorowo, ale i prywatnie, ćwiczyć się w uczynkach miłosierdzia względem duszy i ciała bliźnich. Najlepszym dziełem gorliwości, przez które każdy sodalis może się stać apostołem chwały Boga i Maryi, będzie staranie o pozyskanie sodalicyj nowych a odpowiednich członków.
44. We wszystkim, co do sodalicyjnego życia należy, niech będą chętnie i pokornie posłuszni woli i wskazówkom moderatora. Niech też szanują i chętnie słuchają tak prefekta, jak wyższych i niższych urzędników we wszystkim, co do ich urzędu należy.

45. Niech okazują sobie wzajemnie miłość i życzliwość chrześcijańską i niech często się modlą za potrzeby sodalicii i sodalisów, przede wszystkim chorych. Kiedy ktoś z członków przeniesie się do lepszego żywota, niech wszyscy, o ile możliwości, oddadzą mu ostatnią przysługę i za spokój jego duszy niech prywatnie ofiarują swoje modlitwy. Za duszę zmarłego odmówi się nadto wspólnie *officium defunctorum* albo inne pacierze i odprawi się staraniem sodalicii Msza święta, aby zmarłemu bratu zapewnić odpust zupełny uprzywilejowanego ołtarza.
46. Na wspólne wydatki sodalicii niech każdy składa albo dobrowolną, wedle możliwości swojej, jałmużnę, albo stałą wkładkę, której wysokość zwyczaj bliżej określi. Stała wkładka sodalisów nie powinna jednak przekraczać bardzo nieznacznej kwoty.
47. Kto na dłuższy przeciąg czasu albo na zawsze opuszcza miejsce, gdzie sodalicia istnieje, niech uwiadomi o tym moderatora, który w razie potrzeby wystawi mu własnym i prefekta podpisem opatrzone świadectwo, że jest sodalisem i że jest godny, aby go do innej sodalicii przyjęto. Kiedy sodalis przez rok lub dłużej, stale lub do czasu, poza miejscem istnienia sodalicii przebywa i stąd w zebraniach udziału brać nie może, a nie chce tracić uczestnictwa w odpustach sodalicyjnych, powinien wstąpić do innej odpowiedniej dla siebie sodalicii na nowym miejscu pobytu istniejącej, chyba, że moderator tej sodalicii przyjęcia odmówi albo inna słuszna zajdzie przeszkoda. Sądy o słuszności przeszkody należy do moderatora dawnej sodalicii. Członkowie nieobecni powinni od czasu do czasu pisywać do moderatora lub prefekta i pilnie o ile możliwości, wypełniać ćwiczenia pobożne w sodalicii praktykowane; powinni wreszcie na każdym miejscu tak gorliwe i chrześcijańskie życie prowadzić, jak to na dobrych sodalisów Maryi przystało.

VII. O urzędnikach wyższych czyli członkach wydziału.

48. Członkowie wydziału, jak przodują innym sodalisom godnością, tak też powinni odznaczać się przed nimi cnotą i dokładnym zachowaniem reguł i to tym bardziej, im wyższy sprawują urząd.
49. Niech się starają z obowiązków swego urzędu wywiązywać się jak najpilniej i niech w miarę potrzeby znoszą się z moderatorem, by zdawać mu sprawę z powierzonych sobie funkcji, zasięgając jego rady w wątpliwych i trudniejszych wypadkach i odbierać od niego nowe wskazówki, aby w ten sposób stali się tym, czym być powinni: wiernymi pomocnikami moderatora w zarządzie sodalicją.
50. W posiedzeniach wydziału, przez moderatora lub z jego upoważnienia przez prefekta zwoływanych, niech biorą czynny udział z głosem doradczym. Uchwały konsulty, absolutną większością głosów przyjęte i przez moderatora zatwierdzone, nabierają tym samym mocy obowiązującej i jako takie ogłaszane być winny. Żadna uchwała, chociażby jednomyślnie przyjęta - bez zgody moderatora ważną być nie może.
51. Na naradach wydziału niech szczerze i bez ogródki wypowiadają swe zdania, mając zawsze chwałę Bożą i dobro duchowe sodalicii na oku, a nie kierując się osobistymi względami i nie starając się narzucić drugim własnych zapatrywań.

52. Gdyby im przyszło na myśl przedłożyć na konsulcie kwestię, która mogłaby wywołać jakieś trudności, niech wpieryw prywatnie porozumieją się z moderatorem, by on osądził, czy wypada, czy nie wypada rzecz tę poddawać pod dyskusję.
53. Prefekt, jako najwyższy wśród urzędników i prawa ręka moderatora, razem z nim przewodniczy zebraniom i w zależności od niego ma udział w całym zarządzie sodalicją, przede wszystkim w przyjmowaniu i wykluczaniu członków.
54. Asystenci dopomagają prefektowi w wypełnianiu jego obowiązków tak radą, jak czynnym współpracownictwem. W nieobecności prefekta, wyręcza go asystent pierwszy, jeśli by i on był nieobecny, asystent drugi.
55. Do sekretarza należy spisywać protokół z posiedzeń wydziału; prowadzić kronikę sodalicji; pisać i podpisywać dyplomy przyjęcia, listy, uwiadomienia i inne ogólnosodalicyjne dokumenty. W tym wszystkim postępować będzie wedle wskazówek moderatora i prefekta. Protokoły konsult, kronikę sodalicji i nazwiska wstępujących członków zapisywać należy w trzech odrębnych księgach, które każda sodalicja posiadać winna.
56. Konsultorzy, jak sama nazwa ich urzędu wskazuje, mają głos doradczy, nie tylko na posiedzeniach wydziału, ale i prywatnie, ilekroć zapytani będą o zdanie przez moderatora lub prefekta. Stąd aby dobrą radę dawać mogli, niech się starają znać sodalisów i wiedzieć o wszystkim, co do sodalicji należy; a w sądach swoich, jak to powyżej zalecano wszystkim urzędnikom, niech się kierują czystą intencją, wystrzegając się wszelkiej stronniczości.
57. Instruktor kandydatów ma obowiązek kierowania nowowstępującymi w czasie próby i zaprawiania ich do zwyczajów i ducha sodalicji. Spostrzeżeń swoich co do zachowania się kandydatów tak w sodalicji, jak poza nią, niech udziela moderatorowi, aby ten mógł z lepszą znajomością rzeczy, czy to zezwalać na przyjęcie, czy też odmawiać go lub odraczać.
58. Skarbnik zbiera jałmużny i stałe wkładki tak sodalisów, jak innych dobrodziejów, oraz przechowuje u siebie kasę sodalicijną, by z niej pokrywać wspólne wydatki, według wskazówek moderatora lub prefekta. Niech jasno i jak najdokładniej prowadzi księgi i rachunki i niech się wywiązuje ze swego zadania jak wierny władarz ubogiego mienia Najświętszej Panny.

VIII. O urzędnikach niższych.

59. Podobnie jak wyżsi, tak niżsi urzędnicy, powinni odznaczać się pobożnością i miłością sodalicji, gorliwie wypełniać swe obowiązki i znosić się z moderatorem tak często, jak tego wymaga natura powierzonego im urzędu.

60. Sodalicja powinna mieć przynajmniej dwóch zakrystianów, których zadaniem jest przystrajanie kaplicy i przysposabianie wszystkiego, co potrzebne być może do nabożeństw sodalicyjnych i jakichkolwiek wspólnych praktyk pobożnych.
61. Równie potrzebną jest rzeczą, by sodalicja miała dwóch lub więcej zelatorów, czyli kontrolerów frekwencji na zebraniach. Oni prowadzić będą księgę z nazwiskami sodalisów i kandydatów, w której zaznaczą starannie obecność lub nieobecność każdego z osobna, a w razie nieobecności dodadzą uwagę, czy moderator uznał ją za dostatecznie usprawiedliwioną.
62. Zadaniem lektora jest głośne czytanie duchowej książki na zebraniach sodalicyjnych, oraz ogłaszanie co tydzień, jeśli w sodalicii jest taki zwyczaj, świąt i uroczystości wedle kalendarza kościelnego.
63. Piecza nad biblioteką należy do jednego lub kilku bibliotekarzy, którzy w pewnych dniach i o oznaczonej godzinie służyć będą sodalisom katalogiem książek w sodalicii istniejących, oraz wypożyczać żądane i odbierać na powrót oddawane dzieła.
64. Ponieważ moderator i prefekt nie zdołają dość często odwiedzać sodalisów chorych, z pomiędzy gorliwszych i najroztropniejszych wybrać należy kilka wizytatorów, na których spoczywałby ten obowiązek miłości bratniej. Wizytatorzy niech się starają, by chorym miłe były ich odwiedziny i żeby ich rozmowy przyniosła im pociechę i pożytek duchowny. Niech się i sami modlą za chorych i w razie pogorszenia niech ich polecają modlitwa sodalicii. - Gdyby choroba zły obrót brała, niech zaraz uwiadomią moderatora, aby choremu zawczasu udzielił Sakramentów świętych.
65. Tak, wyższe, jak niższe urzędy tu wymienione, są wszystkim sodalicjom wspólne. Jeżeli ze szczególnych przyczyn wypadnie gdzieś inne jeszcze urzędy ustanowić, moderator, któremu ta władza wyłącznie przysługuje, określi dokładnie ich naturę, zadania i prawa.

IX. O stosunkach wzajemnych między sodalicjami.

66. Do łatwiejszego i pełniejszego osiągnięcia celu tak poszczególnych sodalicyj, jak pewnych ich grup, albo wreszcie wszystkich sodalicyj danego kraju, przyczynią się niemało wiecie sodalicyjne z współudziałem tak moderatorów, jak i sodalisów. W urzędzeniu tych wieców należy mieć na oku, nie czczą a kosztowną manifestację, ale pożytek dusz przez ożywienie gruntownej pobożności, stąd same obrady i wszystkie uroczyste obchody powinny być skierowane do osiągnięcia praktycznych a trwałych owoców.
67. Zastępuje też na pochwałę wydawanie i czytanie czasopism, które omawiają sprawy sodalicyjne i krzewią właściwego sodalicjom ducha.
68. Przyczyni się również do chwały Bożej i czci Panny Najświętszej, gdy sodalicje jednego stanu, albo jednego kraju, wchodzić będą, o ile możliwości, w stałe między sobą związki z wspólną radą na czele.

X. O regułach miejscowych.

69. Według rozporządzenia W. O. Anderledego, wszelkie reguły, odmienne od powyższych przedstawiać można do zatwierdzenia jedynie O. Generałowi Towarzystwa. Szczegółowych zaś statutów, które tym zasadniczym ustawom sprzeciwiać się nie powinny, nie można na stałe wprowadzać bez aprobaty Prowincjała, względnie Superiora misji.

Za Jan Rostworowski TJ, Przewodnik Sodalicyj Mariańskich. Złączonych kanonicznie z archisodalicyją rzymską zwaną Prima Primaria, Warszawa 1946 r.

2. ZASADY OGÓLNE ŚWIATOWEJ FEDERACJI WSPÓLNOT ŻYCIA CHRZEŚCJAŃSKIEGO UCHWALONE W 1967 ROKU ORAZ ZATWIERDZONE OSTATECZNIE PRZEZ STOLICĘ APOSTOLSKĄ W 1971 R.

WSTĘP

1. Wierny obietnicy zbawienia ludzkości Bóg stał się człowiekiem, zrodzonym z Maryi, aby nieustannie dawać Siebie ludziom i wzywać wszystkich do ciągłego dawania się Jemu w Chrystusie i z Chrystusem. To dawanie się Boga ludziom i ludzi Bogu, dzięki działaniu Ducha Świętego, uwarunkowane jest okolicznościami konkretnej sytuacji. Dlatego my, członkowie Światowej Federacji Wspólnot Życia Chrześcijańskiego, sformułowaliśmy te *Zasady Ogólne*, aby wskazać, jak w sposób coraz pełniejszy dawać się Bogu poprzez miłość i służbę wszystkim ludziom we współczesnym świecie.
2. Nasz ruch jest formą życia chrześcijańskiego, stąd zasady te winny być rozumiane nie tyle według ich litery, ile w duchu Ewangelii i zgodnie z wewnętrznym prawem miłości. Prawo, które Duch Święty wpisuje w nasze serca, wyraża się we wciąż nowych słowach, w każdej sytuacji naszego codziennego życia. Szanuje ono niepowtarzalny charakter każdego powołania uzdalniając nas do wolności i dyspozycyjności w służbie Bogu. To prawo pozwala nam uświadomić wagę własnej odpowiedzialności, przynagla do nieustannego szukania odpowiedzi na potrzeby naszych czasów, pomaga we współpracy z całym ludem Bożym na rzecz postępu i pokoju, sprawiedliwości i miłości oraz wolności i godności wszystkich ludzi.

ZADANIA I ISTOTNE CECHY WŹCH

3. Cel naszych wspólnot
Nasze grupy są wspólnotami chrześcijan, zmierzającymi do kształtowania mężczyzn i kobiet, dorosłych i młodzieży, którzy byliby zaangażowani w służbie Kościołowi i światu we wszystkich dziedzinach życia: rodzinnego, zawodowego, społecznego, kościelnego itd.

Aby lepiej przygotować swoich członków do skutecznego apostołstwa, zwłaszcza w ich własnym środowisku życia, każda wspólnota skupia osoby o podobnych cechach i organizuje swoje życie zgodnie z potrzebami. Nasze wspólnoty zwracają się do tych, którzy odczuwają żywszą potrzebę integracji różnych aspektów swojego życia z pełnią wiary chrześcijańskiej, a zwłaszcza do tych, którzy są zaangażowani w sprawy doczesne. Poszukujemy więc takiego scalenia życia, które byłoby odpowiedzią na wołanie Chrystusa idące przez świat, w którym żyjemy.
4. Źródła naszej duchowości
Duchowość naszych wspólnot skoncentrowana jest na Osobie Jezusa Chrystusa i naszym udziale w Misterium Paschalnym. Czerpiemy ją z Pisma św., liturgii i rozwijającej się nauki Kościoła oraz z objawiającej się woli Bożej poprzez potrzeby naszych czasów. Uważamy *Ćwiczenia Duchowne św. Ignacego* za szczególne źródło i narzędzie kształtowania naszej duchowości. Nasze powołanie wzywa do tej duchowości, która uczy nas być dyspozycyjnymi na to wszystko, czego Bóg oczekuje od nas w każdej konkretnej sytuacji życia codziennego.

Uznajemy, że szczególnie modlitwa osobista i indywidualne kierownictwo duchowe są niezbędnymi środkami do szukania i odnajdywania Boga we wszystkim.

5. Zjednoczenie z Maryją

Centrum naszej duchowości stanowi Chrystus i dlatego rolę Maryi widzimy najpełniej w relacji do Niego. Maryja jest wzorem naszego udziału w Jego misji.

Współpraca Maryi z Jej Synem zaczęła się od Jej „fiat“, w tajemnicy Zwiastowania i Wcielenia. Ta współpraca trwająca przez całe Jej życie wzywa nas do całkowitego oddania się Bogu w jedności z Maryją, która - akceptując plany Boga - stała się naszą Matką i Matką wszystkich ludzi. W ten sposób wypełniamy naszą misję służenia światu otrzymaną w sakramencie Chrztu i Bierzmowania. Czcimy Matkę Boga w sposób specjalny i powierzamy się Jej wstawiennictwu, by realizować nasze powołanie.

6. Jedność z Kościołem

Zjednoczenie z Chrystusem prowadzi nas do jedności z Kościołem, w którym Chrystus tu i teraz kontynuuje swoją misję zbawienia. Ucząc się rozpoznawać znaki czasu i działanie Ducha Świętego stajemy się bardziej zdolni do spotykania Chrystusa w każdym człowieku i każdej sytuacji. Świadomi tego, że jesteśmy członkami Kościoła, uczestniczymy w liturgii, rozważamy Pismo św., szerzymy naukę Kościoła, współpracujemy z duszpasterzami, dzielimy ich troski dotyczące problemów rozwoju ludzkości - otwarci na sytuacje, w jakich znajduje się współczesny Kościół. Ta jedność z Kościołem przynagla nas do osobistej i konkretnej współpracy w dziele budowania Królestwa Bożego.

7. Więź wspólnotowa

Dar z nas samych wyraża się w zaangażowaniu w określoną i dobrowolnie wybraną wspólnotę. Ta wspólnota, skoncentrowana na Eucharystii, realizuje konkretne doświadczenie jedności w miłości i działaniu. Każda nasza grupa jest wspólnotą w Chrystusie, komórką Ciała Mistycznego, której członkowie związani są między sobą tym samym zaangażowaniem, tym samym sposobem życia i synowską miłością ku Maryi Dziewicy. Nasza odpowiedzialność nie ogranicza się tylko do troski o rozwijanie więzi wspólnotowych naszej grupy, lecz rozszerza się na cały ruch federacyjny, na wspólnoty kościelne, do których należymy (parafia, diecezja), na cały Kościół i na wszystkich ludzi dobrej woli.

8. Życie apostołskie

Jako Lud Boży otrzymaliśmy misję świadczenia o Chrystusie wśród ludzi poprzez nasze słowa i czyny. Mamy świadomość, że powinniśmy przede wszystkim poświęcić się odnowie i uświęceniu porządku doczesnego. W realizowaniu tego zadania wspólnota pomaga nam, szczególnie poprzez praktykę „rewizji życia” i nadawanie apostołskiego znaczenia każdej rzeczywistości, także najbardziej błahym okolicznościom życia codziennego. Wspólnota uczy nas również rozeznawania tego, co jest najbardziej naglące i powszechne; zachęca do pracy nad reformą struktur społecznych poprzez udział w wysiłku wyzwolenia ludzi, którzy są ofiarami wszelkich form dyskryminacji, domagając się najpierw od nas usuwania różnic między bogatymi a ubogimi w Kościele. Życie nasze znajduje ciągłą inspirację w Ewangelii Chrystusa ubogiego i poniżonego, byśmy w duchu służby pracowali nad przywróceniem sprawiedliwości i pokoju między ludźmi.

3. STOLICA APOSTOLSKA ZATWIERDZA ZMIANY W NASZYM RUCHU

Sekretariat Stanu
Nr 106352

Watykan, 25 marca 1968 r.

LIST POTWIERDZAJĄCY

Ekscelencjo,

Po posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Światowej Federacji Sodalicji Mariańskich, które odbyło się w Rzymie w dniach 19-21 października 1967 r., Sekretariat Waszej Federacji wysłał do Sekretariatu Stanu Jego Świątobliwości prośbę o aprobatę przez Ojca Świętego nowych *Zasad Ogólnych*, które mają zastąpić Ustawy Zasadnicze z 1910 r. oraz nowy Statut Światowej Federacji.

Pragnąc lepiej służyć Kościołowi – jak zostało to nam wyjaśnione – oraz w celu odnowienia stowarzyszenia zgodnie z duchem i normami II Soboru Watykańskiego, członkowie Światowej Federacji Sodalicji Mariańskich uświadomili sobie potrzebę zaproponowania do aprobaty Watykanu kilku modyfikacji, z czego kilka fundamentalnych, po to, by ich stowarzyszenie, zachowując wiernie autentyczne bogactwo swojej tradycji, mogło poświęcić się z większą prostotą i skutecznością służbie Bogu i ludziom w dzisiejszym świecie. Prośba ta jest wynikiem dyskusji toczących się przez kilka lat.

Niektóre propozycje odnoszą się do określonych norm Konstytucji Apostolskiej *Bis saeculari* obwieszczonej przez Papieża Piusa XII w dniu 27 września 1948 (AAS, 40, 1948 str. 393). Konstytucja ta nie przewidywała utworzenia Federacji Światowej, co nastąpiło w 1953 r., ani wynikających z tego faktu skutków prawnych. Od tamtego czasu tradycyjne struktury potwierdzone przez Konstytucję *Bis saeculari* powoli traciły swoje pierwotne znaczenie.

Ponownie z tym samym pragnieniem lepszej służby, uczestnicy spotkania Zgromadzenia Ogólnego zdecydowali o przyjęciu nazwy „Światowa Federacja Wspólnot Życia Chrześcijańskiego” w przekonaniu, że nazwa ta lepiej oddaje rzeczywistość i wewnętrzny dynamizm ich stowarzyszenia nie pomijając żadnego z jej szczególnych elementów.

Zasady Ogólne i Statut były przedmiotem skrupulatnego badania przez Stolicę Apostolską. Rad jestem móc przekazać Wam potwierdzenie i zgodę na trzy lata *ad experimentum* przez Jego Świątobliwość Papieża Pawła VI tych dokumentów, zgodnych z tekstami załączonymi do tego listu.

Rad jestem, że mogę przekazać Wam informację o tej aprobacie w dniu Święta Zwiastowania, tradycyjnego święta Sodalicji na całym świecie oraz tajemnicy, która od początku wyrażała jej ducha i nawet dzisiaj inspiruje nowe *Zasady Ogólne*. Niech Najświętsza Maria Panna inspiruje członków Waszej Federacji do coraz bardziej wielkodusznej gotowości do dawania siebie, zawsze gotowych wsłuchiwać się i przyjmować Słowo Boże w różnorodnych okolicznościach życia.

Proszę przyjąć, Ekscelencjo, wyrazy moich pełnych i oddanych pozdrowień w Panu.

A.G. Kardynał CICOGNANI

4. ZASADY OGÓLNE WSPÓLNOTY ŻYCIA CHRZEŚCJAŃSKIEGO UCHWALONE PRZEZ ZGROMADZENIE OGÓLNE 7 WRZEŚNIA 1990 R. ZATWIERDZONE PRZEZ STOLICĘ APOSTOLSKĄ 3 GRUDNIA 1990 R.

WSTĘP

1. "Trzy Osoby Boskie, widząc ludzkość rozdartą przez tak wiele grzechów, postanawiają poświęcić się całkowicie ludziom, aby ich wybawić od wszelkiego zła i zniewolenia " (por. ĆD 102). Z miłości do człowieka Słowo wcieliło się i narodziło z Maryi, ubogiej dziewicy z Nazaretu. Jezus, który zamieszkał pośród ludzi, dzieląc z nimi codzienne życie, zaprasza do ciągłego jednoczenia się z Bogiem oraz wprowadzania jedności w rodzinie ludzkiej. Ten dar Boga oraz z Nim współpraca trwa do dzisiaj i dzięki Duchowi Świętemu objawia się w każdej sytuacji świata. Dlatego my, członkowie Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego, sformułowaliśmy te Zasady Ogólne, aby pomagały nam postawę Jezusa Chrystusa, Jego wybory czynić własnymi i przez to włączyć się przez Niego, z Nim i w Nim w inicjatywę miłości Boga wiernego swoim obietnicom.
2. Nasza Wspólnota jest drogą życia chrześcijańskiego, stąd zasady te winny być rozumiane nie tyle według ich litery, ile w duchu Ewangelii i zgodnie z wewnętrznym prawem miłości. Prawo to, które Duch Święty wpisuje w nasze serca, wyraża się ciągle w nowy sposób, w każdej sytuacji codziennego życia. Szanuje ono niepowtarzalny charakter każdego powołania i uzdalnia do otwartości i wolności, czyniąc dyspozycyjnymi wobec Boga. Dzięki niemu jesteśmy wzywani do coraz bardziej świadomie podejmowanej odpowiedzialności za nieustanne poszukiwanie odpowiedzi na problemy naszych czasów we współpracy z Ludem Bożym i wszystkimi ludźmi dobrej woli, szerząc postępek i pokój, sprawiedliwość i miłość bliźniego, wolność i godność każdego człowieka.
3. Wspólnota Życia Chrześcijańskiego jest światowym, publicznym stowarzyszeniem, którego centrum znajduje się obecnie w Rzymie. WŻCh jest kontynuacją Sodalicji Mariańskich zainicjowanych przez Jean Leunisa SJ, które po raz pierwszy zostały oficjalnie zatwierdzone przez papieża Grzegorza XII bullą *Omnipotentis Dei* z dnia 5 grudnia 1584 roku. Sięgając do źródeł Sodalicji Mariańskich dostrzegamy ich początek w grupach ludzi świeckich, które rozwijały się od roku 1540 w różnych częściach świata, dzięki inicjatywie świętego Ignacego z Loyoli i jego towarzyszy. Żyjemy więc naszym stylem życia chrześcijańskiego w jedności z tymi, którzy nas poprzedzili, wdzięczni za ich świadectwo i apostolską pracę. Jesteśmy w bliskiej więzi poprzez miłość i modlitwę ze wszystkimi, którzy żyli i żyją naszą duchowością, będąc naszymi przyjaciółmi i orędownikami w Kościele a zarazem wspierając realizację naszej misji.

CZĘŚĆ PIERWSZA: NASZ CHARYZMAT

4. Naszą Wspólnotę tworzą chrześcijanie: mężczyźni i kobiety, dorośli i młodzież, z różnych grup społecznych, którzy pragną bardziej naśladować Jezusa Chrystusa i współpracować z Nim w budowaniu Królestwa Bożego, rozpoznając Wspólnotę Życia Chrześcijańskiego jako swoje osobiste powołanie w Kościele. Zmierzamy do tego, aby stawać się chrześcijanami bardziej zaangażowanymi w dawaniu świadectwa tym wartościom ludzkim i ewangelicznym w Kościele i społeczeństwie, które rozwijają godność człowieka, dobro rodziny oraz integralność stworzenia. Jesteśmy szczególnie świadomi naglącej

potrzeby pracy na rzecz szerzenia sprawiedliwości poprzez preferencyjną opcję na ubogich i styl życia w prostocie, wyrażający naszą wolność i solidarność z potrzebującymi. Aby przygotować naszych członków do bardziej skutecznego świadectwa oraz zaangażowania apostołskiego, szczególnie w środowiskach życia codziennego, gromadzimy we wspólnocie osoby, które odczuwają pragnienie integracji wszystkich wymiarów swego życia z pełnią wiary chrześcijańskiej zgodnie z naszym charyzmatem. Dążymy do osiągnięcia takiej jedności życia, poprzez odpowiedzi na wezwania Chrystusa pojawiające się w świecie, w którym żyjemy.

5. Duchowość naszej Wspólnoty jest skoncentrowana na osobie Jezusa Chrystusa i uczestnictwie w Misterium Paschalnym. Źródłem jej jest Pismo święte, liturgia, rozwijająca się nauka Kościoła oraz objawianie się woli Bożej w wydarzeniach naszych czasów. W kontekście tych uniwersalnych źródeł, *Ćwiczenia Duchowne św. Ignacego* uważamy za źródło szczególne i charakterystyczne narzędzie naszej duchowości. Nasze powołanie wzywa, byśmy żyli taką duchowością, która otwiera i uczy dyspozycyjności na to wszystko, czego Bóg oczekuje od nas w każdej konkretnej sytuacji życia codziennego. Rozpознаjemy, że szczególnie modlitwa osobista i wspólna, rozeznanie we wspólnocie, rozeznanie indywidualne, w tym rachunek sumienia, oraz kierownictwo duchowe są ważnymi środkami do szukania i odnajdywania Boga we wszystkich rzeczach.
6. Jedność z Chrystusem prowadzi do jedności z Kościołem, w którym Chrystus tu i teraz kontynuuje swoją misję zbawienia. Stając się wrażliwymi na znaki czasu i poruszenia Ducha Świętego będziemy coraz bardziej potrafili spotykać Chrystusa w każdej sytuacji i w każdym człowieku. Uczestnicząc w życiu Kościoła czerpiemy z bogactwa życia liturgicznego, rozważamy Słowo Boże, poznajemy oraz przekazujemy innym Jego naukę. Kierując się wspólnym zatroskaniem o rozwiązywanie problemów i rozwój całej ludzkości współpracujemy z hierarchią i innymi liderami Kościoła, a zarazem jesteśmy wrażliwi na sytuację, w jakiej znajduje się Kościół we współczesnym świecie. Wiąż z Kościołem mobilizuje nas do twórczej i konkretnej współpracy w urzeczywistnianiu Królestwa Bożego na ziemi, wraz z gotowością pójścia i służenia wszędzie tam, gdzie potrzeby Kościoła tego wymagają.
7. Dar z nas samych wyraża się w osobistym włączeniu się we Wspólnotę Światową, w dowolnie wybranej wspólnocie podstawowej. Wspólnota skoncentrowana na Eucharystii jest konkretnym doświadczeniem jedności w miłości i działaniu. Każda z naszych wspólnot jest zgromadzeniem osób w Chrystusie, częścią Jego Ciała Mistycznego. Jednoczy nas wspólne *Przymierze (Przyrzeczenia)*, ten sam sposób życia i szczególna miłość do Maryi, jako naszej Matki. Odpowiedzialność za rozwój więzi wspólnotowych nie ogranicza się jedynie do wspólnoty podstawowej, ale rozszerza się na Narodową i Światową Wspólnotę Życia Chrześcijańskiego, na wspólnoty kościelne, w które jesteśmy włączeni (parafia, diecezja), na cały Kościół i na wszystkich ludzi dobrej woli.
8. Jako członkowie pielgrzymującego Ludu Bożego otrzymaliśmy od Chrystusa misję świadczenia o Nim wobec ludzi poprzez postawy, słowa i czyny. Jednoczymy się z Jego misją *"niesienia dobrej nowiny ubogim, głoszenia wolności jeńcom, przywracania wzroku niewidomym, uwalniania uciskanych oraz obwoływania czasu łaski Boga"* (por. Iz 61,1n;

58,6). Życie nasze ze swej istoty jest apostołskie. Teren misji podejmowanej przez WŻCh jest nieograniczony; rozciąga się zarówno na Kościół, jak i świat, byśmy mogli nieść ewangelię zbawienia wszystkim ludziom i społeczeństwom, poprzez otwieranie serca na nawrócenie i walkę o przemianę zniewalających struktur.

- a. Każdy z nas jest wezwany przez Boga, aby wprowadzać Chrystusa i Jego zbawcze działanie w swoim najbliższym środowisku. To osobiste apostołstwo jest konieczne, aby Ewangelia ciągle rozszerzała się przenikając każdego człowieka oraz różne sytuacje i miejsca.
 - b. Jednocześnie podejmujemy wspólne zaangażowania apostołskie w zespołach, grupach apostołskich różnego typu, inicjowanych lub wspieranych przez Wspólnotę odpowiednimi strukturami albo przez włączanie się w działalność istniejących organizacji świeckich, religijnych.
 - c. Wspólnota dopomaga nam rozwijać apostołskie zaangażowanie w jego różnych aspektach, uwrażliwiając na problemy najbardziej naglące i powszechne, szczególnie poprzez rewizję życia, rozeznanie indywidualne oraz rozeznanie we wspólnocie. W ten sposób pragniemy odczytywać apostołski sens każdej sytuacji życia codziennego.
 - d. Wspólnota przynagla nas do głoszenia Słowa Bożego i pracy nad reformowaniem struktur społecznych poprzez uczestnictwo w wysiłkach wyzwolenia ofiar wszelkich form dyskryminacji. Dążymy do ewangelizacji kultury. Pragniemy rozwijać ducha ekumenizmu, współpracując w inicjatywach przyczyniających się do jedności chrześcijan. Nasze zaangażowanie znajduje swe stały inspirację w Ewangelii Chrystusa ubogiego i pokornego.
9. Duchowość naszej Wspólnoty jest skoncentrowana na Chrystusie, stąd rolę Maryi widzimy w relacji do jego Osoby: jest Ona wzorem naszej współpracy w misji Chrystusa. Współpraca Maryi z Bogiem rozpoczęła się od Jej "tak" w misterium Zwiastowania-Wcielenia. Jej owocna służba, którą między innymi dostrzegamy w nawiedzeniu św. Elżbiety, oraz solidarność z ubogimi, rozważana w Magnificat, ubogaca naszą motywację pełniejszego zaangażowania się na rzecz szerzenia sprawiedliwości we współczesnym świecie. Współpraca Maryi w misji Syna, trwająca przez całe Jej życie, inspirowała do pełnego oddania się Bogu, w jedności z Maryją, która akceptując plany Boże stała się naszą Matką, Matką wszystkich ludzi. W ten sposób potwierdzamy naszą misję służenia światu, otrzymaną na chrzcie i bierzmowaniu. Czcimy Maryję, Matkę Boga w sposób szczególny i ufamy Jej wstawiennictwu w realizacji naszego powołania.

CZĘŚĆ DRUGA: ŻYCIE I ORGANIZACJA WSPÓLNOTY

10. Członkowie

Przynależność do Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego zakłada osobiste powołanie. Kandydat, w czasie określonym przez *Normy Ogólne* jest wprowadzany w styl życia WŻCh. Czas ten pozwala kandydatowi i wspólnocie rozeznaczyć jego powołanie do WŻCh. Wraz z podjęciem decyzji, potwierdzonej przez wspólnotę, podejmuje on czasowe

Przymierze (Przyrzeczenia) i z pomocą wspólnoty rozwija życie zgodnie z celem i duchem WŻCh. Po upływie odpowiedniego czasu, określonego w *Normach Ogólnych*, następuje podjęcie *Przymierze (Przyrzeczenia)* na stałe, zakładające ciągły rozwój życia WŻCh.

11. Życie wspólnoty

Istotnymi środkami formacji i stałego wzrostu są spotkania we wspólnocie podstawowej. Regularnie odbywające się spotkania umożliwiają dzielenie się wiarą i życiem w atmosferze wzajemnego zaufania oraz rozwój zaangażowania się w misję.

12. Styl życia

- a) Styl życia Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego wymaga od jej uczestników dążenia z pomocą wspólnoty do ciągłego rozwoju osobowego i społecznego, będącego wzrostem w wymiarze ludzkim, duchowym i apostołskim. Wyraża się to uczestnictwem w Eucharystii, ilekroć jest to możliwe; intensywnym życiem sakramentalnym; codzienną modlitwą, zwłaszcza opartą na Piśmie Świętym; rozeznaniem poprzez codzienną "rewizję życia" i, o ile to możliwe, regularnym kierownictwem duchowym; coroczną wewnętrzną odnową w oparciu o źródła naszej duchowości; i rozwojem miłości Matki Bożej.
- b) Wspólnota zmierza do współpracy z Chrystusem we wprowadzaniu Królestwa Bożego, dlatego każdy jej uczestnik jest wezwany do czynnego udziału w szeroko rozumianym apostołstwie. Stałym sposobem rozpoznawania, jak najlepiej wcielić obecność Chrystusa w świecie jest rozeznawanie apostołskie, indywidualne i we wspólnocie. Tak rozumiana misja wymaga od każdego gotowości do uczestniczenia w życiu społecznym, ekonomicznym i politycznym oraz rozwijania zdolności ludzkich, umiejętności zawodowych, aby stawać się bardziej kompetentnymi i wiarygodnymi świadkami. Ponadto wymaga to również prostoty we wszystkich aspektach życia, celem naśladowania Chrystusa ubogiego i zachowania wolności wewnętrznej w zaangażowaniu apostołskim.
- c) Każdy z członków wspólnoty bierze na siebie odpowiedzialność za uczestnictwo w spotkaniach i innych działaniach wspólnoty oraz wspomaga i zachęca innych do realizacji ich powołania, zawsze gotów do dawania i przyjmowania braterskiej rady i pomocy, tak jak w grupie "przyjaciół w Panu".

13. Władze

- a) Światową Wspólnotą Życia Chrześcijańskiego kierują: Zgromadzenie Ogólne, które decyduje o normach i kierunkach działania oraz Rada Wykonawcza, która jest odpowiedzialna za wprowadzanie w życie decyzji Zgromadzenia Ogólnego. Ich skład i funkcje są określone w *Normach Ogólnych*.
- b) Wspólnota narodowa, utworzona zgodnie z *Normami Ogólnymi*, gromadzi osoby, które dążą do realizacji sposobu życia i misji WŻCh w danym kraju. Wspólnotą narodową kieruje Zgromadzenie Narodowe i Rada Wykonawcza. Ich zadaniem jest zapewnienie odpowiednich struktur i programów formacyjnych niezbędnych do harmonijnego rozwoju całej Wspólnoty i do owocnego uczestnictwa Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego w misji Kościoła.
- c) Wspólnoty narodowe mogą zakładać bądź zatwierdzać wspólnoty regionalne, diecezjalne oraz centra, składające się ze wspólnot podstawowych danego regionu,

diecezji, miasta czy instytucji. Są one tworzone zgodnie z *Normami Ogólnymi* i statutem wspólnoty narodowej.

14. Asystent kościelny

Wspólnota Życia Chrześcijańskiego każdego szczebla posiada asystenta kościelnego mianowanego zgodnie z prawem kościelnym i *Normami Ogólnymi*. Asystent kościelny, współpracując z innymi odpowiedzialnymi za wspólnotę, jest odpowiedzialny głównie za chrześcijański rozwój życia wspólnoty, pomagając jej członkom w odkrywaniu dróg Bożych, zwłaszcza przez Ćwiczenia Duchowne. Na mocy misji powierzonej mu przez hierarchię, którą reprezentuje, jest również szczególnie odpowiedzialny za sprawy doktrynalne i duszpasterskie oraz atmosferę właściwą wspólnocie chrześcijańskiej.

15. Majątek

Wspólnota Życia Chrześcijańskiego każdego szczebla może posiadać majątek i zarządzać nim jako publiczna osoba prawna w Kościele zgodnie z prawem kościelnym i prawem cywilnym danego kraju, dotyczącym tego zagadnienia. Własność oraz zarządzanie majątkiem należy do określonej wspólnoty.

CZĘŚĆ TRZECIA: PRZYJĘCIE ZASAD OGÓLNYCH

16. Zmiana Zasad Ogólnych

Zasady Ogólne wyrażają tożsamość i charyzmat Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego i jej status w Kościele, są przyjęte przez Zgromadzenie Ogólne i zatwierdzone przez Stolicę Apostolską jako podstawowy Statut wspólnoty Światowej. Zmiany w *Zasadach Ogólnych* wymagają większości dwóch trzecich głosów Zgromadzenia Ogólnego oraz zatwierdzenia przez Stolicę Apostolską.

17. Zawieszenie i wykluczenie

Warunkiem członkostwa w WŻCh na każdym szczeblu jest akceptacja *Zasad Ogólnych* Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego. Jeśli członek lub wspólnota podstawowa nie przestrzegają w sposób jasny *Zasad Ogólnych*, to wspólnota narodowa może ich zawiesić lub nawet wykluczyć. Wspólnocie narodowej, która toleruje nieprzestrzeganie *Zasad* w jednej ze swych wspólnot podstawowych, grozi zawieszenie lub nawet wykluczenie ze Wspólnoty Światowej. W przypadku podjęcia takiej decyzji przysługuje prawo odwołania się od decyzji postanowionej na szczeblu podstawowym lub lokalnym do wspólnoty narodowej, i od decyzji na szczeblu narodowym do Wspólnoty Światowej.